

Dr Roger Green, Reformacja do dziś, wykład 18, katolicyzm

XVIII i XIX wieku © 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green na kursie historii kościoła, Reformacja do czasów współczesnych. To sesja 18, katolicyzm XIX wieku.

Okej, jesteśmy na stronie 14 sylabusu. Och, i nie zapomnij, że nie spotykamy się w piątek i poniedziałek, więc masz miłą przerwę w tych zajęciach. Nie zapomnij o tym. Więc zrób sobie miłą przerwę i może to być okazja, którą będziesz chciał wykorzystać, aby napisać pracę na ten kurs.

Ale cokolwiek postanowisz zrobić. Więc zrobiłem notatkę tutaj, żebym nie zapomniał ci powiedzieć. Jesteśmy na stronie 14 sylabusu i mamy zacząć ten wykład w tym tygodniu.

Więc jesteśmy na dobrej drodze. Jesteśmy dokładnie tam, gdzie powinniśmy być. Więc cieszymy się z tego, prawda? Więc tak.

Więc to jest teraz; trochę się przesuniemy, ponieważ w poprzednim wykładzie mówiliśmy o ewangelikalizmie w XIX wieku. To, co zrobiliśmy w tym wykładzie, to zobaczyliśmy dwa ekstrema ewangelikalizmu. Widzieliśmy ewangelikalizm wewnątrz w Kościele Anglikańskim.

I to oczywiście przeniosło się do katolicyzmu rzymskiego. Następnie zobaczyliśmy ewangelikalizm w tym, co nazywamy ruchem niskiego kościoła w Armii Zbawienia. Więc zobaczyliśmy dwie skrajności.

Teraz, całkiem naturalne jest, że ten wykład następuje po wykładzie numer dziewięć, teologii rzymskiego katolicyzmu w XIX wieku. Zobaczmy więc, co wydarzyło się w Kościele rzymskokatolickim, poza Ruchem Oksfordzkim. Oczywiście, wiele osób w Ruchu Oksfordzkim zostało rzymskimi katolikami.

Jednakże Kościół Rzymskokatolicki przeszedł przez swoją własną historię w XIX wieku. I to właśnie musimy zobaczyć. Więc, damy wprowadzenie.

Chcę powiedzieć trzy rzeczy we wstępie do tego. A potem chcemy porozmawiać o papieżstwie w XIX wieku, ponieważ było to bardzo, bardzo ważne. Więc porozmawiamy o tym.

A potem porozmawiamy o trzech głównych doktrynach rzymskokatolickich XIX wieku. Cóż, jedna jest w rzeczywistości w XX wieku, ale teraz postanowiłem o niej wygłosić wykład, ponieważ wydaje się pasować. Więc porozmawiamy o tym później.

No więc okej. W porządku. Więc, po pierwsze, wstęp.

Co dzieje się w XIX wieku, a zwłaszcza w Europie, co faktycznie powoduje trochę smutku dla Kościoła rzymskokatolickiego? Cóż, dzieją się tu trzy rzeczy. Pierwszą rzeczą, która wydarzyła się w XIX wieku, było oddzielenie wpływów religijnych od kultury świeckiej. Wpływ religijny, który kościoły miały, dominujący wpływ religijny, który kościoły miały przez stulecia, kościół nie ma już wpływu na kulturę świecką.

Na przykład jedną z rzeczy, która była zagadkowa dla rzymskich katolików, była zwiększona świecka kontrola edukacji. W świecie średniowiecznym edukacja znalazła się pod patronatem kościoła, a uniwersytety były pod patronatem kościoła i katedry. Teraz już tak nie jest.

Więc teraz dochodzi do rozdzielenia wpływu religii na różne aspekty życia, a edukacja jest tego dobrym przykładem. Więc to spowoduje wiele smutku i wiele problemów dla Kościoła Rzymskokatolickiego. Więc chcemy pamiętać o tym w pierwszej kolejności.

Okej, druga rzecz to coś, o czym wspominaliśmy już sporo, ale to jest rozwój nauki. Rozwój nauki w XIX wieku stał się dość problematyczny dla wielu osób religijnych w XIX wieku. Tak więc rozwój nauki wraz z biologią, geologią, antropologią i tak dalej.

I oczywiście szczególnie darwinizm pojawił się w 1859 roku, a także pochodzenie gatunków, a darwinizm zaczął proponować stworzenie przez dobór naturalny, a nie stworzenie z góry. Więc tam, gdzie kościół zawsze nauczał o stworzeniu z góry, o stworzeniu przez Boga, pojawia się darwinizm i mówi o stworzeniu przez dobór naturalny. Ale to nie tylko darwinizm spowodował problem, ale cały ten rodzaj sugestii, że na najważniejsze pytania w życiu może teraz odpowiedzieć nauka.

Więc nauka jest w stanie odpowiedzieć na pytania o życie. Teraz, jeśli chodzi o religię i rzymski katolicyzm, zatrzymajmy się na chwilę przy Kościele Rzymskokatolickim. Kościół Rzymskokatolicki nie był do tego przyzwyczajony.

Przyzwyczaili się do religii i Kościoła Rzymskokatolickiego, którzy odpowiadali na wielkie pytania życia. Przyzwyczaili się do Kościoła Rzymskokatolickiego, który dominował nad filozoficznymi kwestiami życia i pytaniami życia itd. i odpowiadał na nie. Teraz mamy inną historię.

Mamy naukę wkraczającą do historii i odpowiadającą na te pytania z innej perspektywy, oczywiście. Więc co się dzieje z religią? Religia zostaje zmarginalizowana. Religia jest wypychana z centrum życia przez naukowe wysiłki.

Od tamtej pory próbowaliśmy zadać sobie następujące pytanie: Jaki jest związek między religią a nauką? Czy ktoś z was słyszał Owena Gingricha, kiedy tu był? Wygłosił trzy naprawdę wspaniałe wykłady i zajmował się bardzo interesującym związkiem między nauką a religią jako profesor Harvardu, astrofizyk, astronom i jeden z najważniejszych naukowców na świecie. Ale bardzo ciekawie było usłyszeć jego pogląd na religię i naukę, które niekoniecznie są dwoma odrębnymi bytami, które muszą biec równolegle, ale może istnieć wymiana religii i nauki. Ale teraz, w XIX wieku, religia jest naprawdę wypychana z centrum życia XIX wieku i jest trochę na marginesie.

Więc ta druga rzecz jest bardzo ważna. Okej, trzecia rzecz, która jest naprawdę ważna, jako wstęp, to industrializacja Zachodu. Industrializacja Zachodu przejmuje władzę i to spowoduje wiele problemów.

Więc do tego czasu byliśmy w pewnym sensie społeczeństwem rolniczym, a teraz, co dzieje się w XIX wieku wraz z industrializacją świata zachodniego, ludzie przeprowadzają się do miast, w miastach powstają miejsca pracy, a miasta stają się uprzemysłowione, a ludzie stają się uprzemysłowieni. Więc wielu z tych ludzi przybywających do miasta nie czuje żadnej szczególnej potrzeby religii, dziękuję bardzo. Mają swoją pracę, mają swoje zajęcie, mają swoje rodziny, ale religia staje się dla nich w pewnym sensie marginalizowana.

Również kościół, teraz zostaniemy przy Kościele Rzymskokatolickim, ale kościół nie wiedział, jak radzić sobie z ludźmi w miastach i problemami ludzi w miastach. I tak, dla wielu ludzi, wraz z industrializacją Zachodu, dla wielu ludzi kościół stał się przestarzały. Nie potrzebujemy kościoła; nie potrzebujemy religii i nie potrzebujemy już kazań kościelnych.

To po prostu nie odpowiada potrzebom przemysłowego Zachodu. Więc te trzy rzeczy są wstępem do tego wszystkiego, ponieważ trudno zrozumieć Kościół Rzymskokatolicki bez zrozumienia tych trzech obszarów. Rodzaju separacji i marginalizacji religii, rodzaju nauki jako środka, za pomocą którego rozwiązuje się wielkie problemy w życiu i daje odpowiedzi na życie, a zatem marginalizacji religii i po trzecie, industrializacji.

Więc spróbujmy pamiętać o tych trzech rzeczach, gdy teraz wkraczamy do Kościoła rzymskokatolickiego w XIX wieku i co się tam dzieje. To jest częściowo powód, dla którego mieszkańcy miast nie mieli do czynienia z ludźmi w swoim stylu życia; otrzymujesz mniej jałmużny, ponieważ jesteś zależny od ziemi, którą produkujesz, i

musisz mieć wiarę w Boga, ale to już cała praca dla pracy przemysłowej. A potem przemysł, wraz z industrializacją, w pewnym sensie kontrolujemy teraz.

Nie postrzegamy Boga jako kontrolującego świat przyrody i kontrolującego nasze życie, a w życiu rolniczym kościół był w zasadzie centrum wsi, wiesz. Teraz, gdy przeprowadzasz się do tych wielkich miast przemysłowych, takich jak przemysłowe miasta Anglii w XIX wieku, ludzie zaczynają myśleć, kontroluję swoje życie pracą, którą wykonuję, i pracuję w fabryce, a fabryka produkuje towary, a ludzie kupują towary, więc zarabiam pieniądze, więc po co mi kościół do tego wszystkiego? Gdzie w tym wszystkim mieści się kościół? Kościół naprawdę został zmarginalizowany w XIX wieku w tych wielkich przemysłowych, zachodnich miastach przemysłowych. Więc myślę, że brak zależności od Boga, którą wcześniej znali w bardziej rolniczym społeczeństwie, jest prawdziwy.

Okej, więc jeśli nie będziemy pamiętać o tych trzech rzeczach, nie będziemy podawać powodów tego, co dzieje się w Kościele Rzymskokatolickim. Więc to prowadzi nas teraz dość naturalnie do papiestwa. Więc jeśli jesteś na stronie 14 sylabusu, papiestwo w XIX wieku, i porozmawiamy o dwóch papieżach.

Porozmawiamy o papieżu Piusie IX i o papieżu Leonie XIII. Okej, więc o dwóch papieżach. Przede wszystkim papież Pius IX.

Oto on. Jest po lewej stronie, nawiasem mówiąc. Więc to jest papież Pius IX po lewej, a mówimy o papieżu Leonie XIII po prawej stronie, ale papież Pius IX był papieżem od 1846 do 1878.

Bardzo, bardzo długi czas jako papież, bardzo długi czas w papiestwie. Więc okej, teraz chcę wspomnieć o karykaturze, której nigdy nie udało mi się znaleźć, więc będę jej szukał dalej, a może kiedyś znajdziecie ją dla mnie na swoich komputerach. Ale była cudowna karykatura.

Lata temu widziałem to i była to karykatura z zaledwie dwoma obrazkami. Obrazek po lewej przedstawiał ludzika, papieża Piusa IX, i pokazywał go stojącego przy oknie, stojącego przy wielkim oknie, i pokazywał go zamykającego zasłony okna. I jeśli jest coś, co w pewien sposób wskazuje na papiestwo papieża Piusa IX, to właśnie to.

Zamykam świat. Zamykam kurtynę na wszystkie problemy świata. I to stało się znakiem rozpoznawczym jego papiestwa, jak zobaczymy, gdy za chwilę porozmawiamy o jego papiestwie.

Następne zdjęcie, zdjęcie tuż obok, przedstawia papieża Leona XIII. Papież Leon XIII stoi przed tym samym oknem, ale kiedy zostanie papieżem, podamy. Właściwie, mogę podać ci jego daty teraz. Porozmawiamy o nim osobno, ale podam ci jego daty teraz.

Poszedł za papieżem Piusem IX. Więc kiedy został papieżem w 1878 roku, stał przed tym samym oknem, odsłaniał zasłony i je otwierał, ponieważ chciał, aby kościół patrzył na świat i był dla niego istotny itd. Więc jeśli jest coś, co odróżnia tych dwóch papieży, to właśnie to.

Pius IX zamyka kurtynę na świat, a Leon XIII otwiera kurtynę na świat. To był bardzo interesujący sposób na pokazanie, o co chodziło tym dwóm papieżom. Ale na razie weźmy papieża Piusa IX i porozmawiajmy o nim przez kilka minut.

No więc, okej. Teraz jest wspaniały akapit, który przeczytałem i zapisałem go, więc pozwól mi go przeczytać. To krótki akapit, ale potem do niego wrócę, bo to jest świetne.

Głównym zadaniem papieża Piusa IX jest identyfikacja i promocja pobożnej katolickiej wiary i praktyki w odróżnieniu od wielu niechrześcijańskich i antychrześcijańskich ruchów filozoficznych lub społecznych. To jest świetne... Właściwie to tylko jedno zdanie. Tak, tylko jedno zdanie.

Więc nie będę powtarzał zdania, ale pozwólcie mi powiedzieć, że tym, co charakteryzowało jego pontyfikat, było identyfikowanie pobożnego rzymskiego katolicyzmu. Oczywiście jest, że jako papież, to było jego zadanie. Chciał zidentyfikować bardzo pobożny Kościół rzymskokatolicki i rzymskokatolickie życie ludzi kościoła, ponieważ czuł, że istniały zarówno ruchy niechrześcijańskie, jak i społeczne, które próbowały obalić kościół.

Więc naprawdę wierzył, że istniały ruchy próbujące podważyć Kościół Katolicki. Teraz powinienem powiedzieć, że dla papieża Piusa IX Kościół Katolicki był kościołem. Nie uznawał innych... Nie uznawał protestantyzmu ani prawosławia wschodniego.

To jest kościół. Więc jeśli chodzi o niego, te ruchy próbują podważyć kościół. Więc jeśli jest coś, co identyfikuje jego zadanie, jego cel, jego misję, to właśnie to.

Przywróćmy pobożny rzymski katolicyzm w obliczu tych ruchów, które próbują nas wykończyć. Teraz, jeśli chodzi o tego rodzaju wrogów kościoła, którzy próbują podważyć kościół, musimy pamiętać, że zasadniczo, szczególnie w odniesieniu do państwa, Kościół rzymskokatolicki był dość potężny przez tysiąc lat. W rzeczywistości, przez ponad tysiąc lat Kościół rzymskokatolicki był potęgą, którą można było traktować całkiem poważnie.

Posiadał ogromną ilość ziemi. Miał armie. Wprowadził przywódców cywilnych.

Więc pamiętajcie, jak potężny był Kościół Rzymskokatolicki. Teraz przechodzimy do XIX wieku. Papież Pius IX spogląda wstecz na tysiąc lat lub 1200 lat i pyta, co się z

nami stało. Nie jesteśmy tacy, jak kiedyś. Nie mamy już takiej mocy, jaką mieliśmy kiedyś.

Nie mamy już kontroli, jaką mieliśmy kiedyś. Gdzie więc jesteśmy i dlaczego jesteśmy tu teraz? Krótko mówiąc, zidentyfikował czterech wrogów kościoła, czterech wrogów społecznych. Pozwólcie, że o nich wspomnę.

Numer jeden, liberalizm. Cóż, liberalizm był problemem dla papieża Piusa IX, który był bardziej liberalnym społeczeństwem i bardziej liberalną teologią, która weszła w XIX wiek. Tak więc liberalizm jest zdecydowanie problemem dla papieża Piusa IX.

Numer dwa to rozwijająca się demokracja w XIX wieku. Widzieliśmy już, jak doszła do władzy w Ameryce w XVIII wieku, podczas amerykańskiej rewolucji. Następnie, pod koniec XVIII wieku, widzieliśmy rewolucję francuską.

Teraz wkraczamy w XIX wiek i pojawia się ten rosnący duch demokratyczny. Cóż, duch demokratyczny przemawia raczej przeciwko papiestwu, prawda? Ponieważ papiestwo nie jest maszyną demokratyczną. Jest monolityczną maszyną hierarchiczną.

Numer trzy to racjonalizm. Rozwój nauki, rozwój filozofii, wykorzystanie umysłu do określania, co jest dobre, a co złe, prawda, a co fałsz itd. Tak więc nastąpił rozwój racjonalizmu, czyli innymi słowy, spuścizny XVII i XVIII wieku.

Więc, wzrost racjonalizmu. Jeśli masz życie, które jest całkowicie racjonalne, to czy jest miejsce na ducha? Czy jest miejsce na tajemnicę? Czy jest miejsce na tajemnicę? Czy jest miejsce na Boga? Czy jest miejsce na wiarę, jeśli żyjesz życiem ściśle racjonalnym? Więc numer trzy to racjonalizm. Okej, numer cztery to antyklerykalizm, rodzaj antyklerykalnej atmosfery, która panowała w XIX wieku, co oznacza, oczywiście, sprzeciw wobec papiestwa, sprzeciw wobec kapłaństwa, sprzeciw wobec ustanowionych przywódców religijnych.

Więc antyklerykalizm pojawił się w XIX wieku i stał się dość silny, i teraz masz problem. Więc, to są cztery siły: liberalizm, demokracja, racjonalizm i antyklerykalizm. I te cztery siły, jak czułeś, niszczą kościół.

I on musi coś z tym zrobić. Okej? Więc tak. Odczuły to inne władze, ale najbardziej uderzyło to w władzę rzymskokatolicką, ponieważ zaczęło się od papiestwa i zakwestionowało papiestwo jako właściwy urząd i właściwy sposób zarządzania kościołem.

Czy słuszne jest zarządzanie kościołem w taki hierarchiczny sposób? Czy słuszne jest posiadanie papieża? Jakim prawem masz papieża? I tak dalej. Tak więc uderzyło to w kościół rzymskokatolicki mocniej niż w inne, powiedzmy, ruchy demokratyczne w

protestantyzmie, ponieważ nic w protestantyzmie nie było prowadzone przez jednego papieża na szczycie, który zarządzał całym przedstawieniem. Tak więc uderzyło to w kościół znacznie mocniej.

Tak. Ale jeśli wrócisz do niektórych filozofów XVIII wieku, o których wspomnieliśmy, byli oni naprawdę surowi dla duchownych wszelkiego rodzaju, naprawdę, ponieważ byli tak surowi dla instytucjonalnego kościoła, gdziekolwiek go znalazłeś. Ale głównie kościół katolicki jest tym, który dostaje.

Okej. Więc mamy problemy. Kościół jest marginalizowany.

Kościół się rozpada. Kościół, wszyscy atakują kościół. Więc co z tym zrobimy? To, co on z tym robi, to to, że papież Pius IX ustanowił bardzo, bardzo silny ruch w XIX wieku, a ruch ten nazywa się ultramontanizmem.

To ostatnie słowo na liście. Ultramontanizm. Teraz ultramontanizm dosłownie oznacza „za górami”.

Tak naprawdę, mamy tu góry. Nawet o tym nie pomyślałem. Ale tak czy inaczej, mamy tu góry.

Poza górami. Więc czym jest ultramontanizm, poza górami, co to oznacza? Oznacza to, że ludzie w Europie Zachodniej powinni patrzeć poza góry na Rzym i na papieństwo. Jeśli naprawdę chcą zobaczyć prawdziwy kościół, spójrzcie na Rzym, spójrzcie na papieństwo.

Ultramontanizm, żeby dać mu definicję, jest wezwaniem do wierności papieństwu. A jeśli możesz uzyskać wierność papieństwu, możesz uzyskać wierność kościołowi, kościołowi-matce. To była walka, jeśli chodzi o niego.

Więc, aby walczyć ze światem, w którym żyjemy, ustanowił ultramontanizm. Ultramontanizm był ruchem, który zasłaniał okna i po prostu patrzył do wewnątrz, do kościoła. Nie patrz na zewnątrz, na ten świat, ale spójrz do wewnątrz.

Zobacz kościół od środka. Więc chciałbym wspomnieć o kilku rzeczach, które identyfikują ten ultramontanizm. Kilka rzeczy, które oddałyby wierność papieństwu i oddałyby wierność kościołowi.

Pierwszą rzeczą, o której wspomnę, i wspomnę o niej tutaj, jest doktryna. Zauważ, kiedy został papieżem, a teraz doktryna została ogłoszona w 1854 roku. Chcę o niej wspomnieć tutaj, ponieważ rozmawialiśmy o doktrynie później w wykładzie.

Ale doktryna jest doktryną niepokalanego poczęcia Maryi. Że Maryja została niepokalanie poczęta. W porządku.

Więc to, co to robi, oczywiście, to zwróci uwagę na Maryję i rodzaj pobożnej uwagi w pewnym sensie na Maryję. Więc zobaczymy, jak ta doktryna się sprawdzi. Ale jeśli raz jeszcze zwrócisz uwagę na papieństwo, na kościół w Rzymie, będziesz również podtrzymywał Maryję i znaczenie Maryi w życiu kościoła.

Im bardziej będziesz podkreślać znaczenie Maryi w życiu kościoła, tym bardziej będziesz związany z papiestwem. Tak więc doktryna niepokalanego poczęcia Maryi jest jednym ze sposobów na wprowadzenie tego ultramontanizmu, jednym ze sposobów na ustanowienie wierności papieżowi. Porozmawiamy o doktrynie później.

Drugą rzeczą, którą zrobił, było ustanowienie wielu kanonizacji, kanonizacja wielu świętych i ustanowienie wielu świętych w kościele. I to jest drugi sposób ustanowienia ultramontanizmu. Wiele kanonizacji i ustanowienie wielu świętych na całym świecie, aby ludzie mogli zobaczyć moc papieństwa w kanonizowaniu tych świętych i ludzie mogli zobaczyć, jak bogata jest tradycja Kościoła rzymskokatolickiego.

Bez względu na to, jak bardzo jesteśmy atakowani przez te siły, pamiętajmy, jak bogaty jest Kościół katolicki. To jest drugi sposób, w jaki rozwinął ten ultramontanizm, kanonizacje, ustanawianie świętych w kościele, nadawanie imion świętym w kościele. Trzeci sposób polegał na tym, że XIX wiek był wielkim wiekiem misyjnym, ale nie tylko dla protestantów.

XIX wiek był wielkim stuleciem misyjnym dla Kościoła rzymskokatolickiego. Trzecią drogą jest wielka praca misyjna, którą ustanowił papież Pius IX. Wysyłajcie misjonarzy.

A może szczyt tych misjonarzy, coś, z pewnością jedną z grup, które były najbardziej aktywne, byli jezuici. Ale wyślijcie misjonarzy. Ci misjonarze byli również wierni papieżowi i naukom Kościoła rzymskokatolickiego.

Więc nie tylko będą tworzyć chrześcijan; będą tworzyć chrześcijan rzymskokatolickich. Więc to była trzecia droga ultramontanizmu. Numer cztery, czwarta droga i naprawdę trzeba ją traktować całkiem poważnie.

A jeśli przewiniesz do przodu, zobaczysz to w XX wieku u Jana Pawła II. Ale numer cztery to jego osobista pobożność. Przedstawiono go jako człowieka wielkiej pobożności, wielkiej modlitwy, wielkiego oddania Bogu, Chrystusowi, Maryi.

I chciał, aby jego przykład pobożności został ustanowiony wśród rzymskich katolików. Więc nie ma żadnego sposobu, aby zdyskredytować jego przykład pobożności, próbując być bardzo pobożną osobą pośród wielu przeciwności, które nadchodziły,

ponieważ czuł, że kościół był atakowany. Jeśli przewiniesz do przodu na minutę, myślę, że to właśnie można zobaczyć u Jana Pawła II.

Pamiętacie Jana Pawła II, prawda? Ted i ja pamiętamy Jana Pawła II. Ale czy pamiętacie Jana Pawła II bardzo, trochę? Tak. Okej.

Cóż, był bardzo pobożną osobą, widocznie pobożną osobą, wielkim człowiekiem modlitwy, bardzo pobożnym w głoszeniu i posługiwaniu ludziom itd. Więc, coś, pobożny, dziewiąty był taki. I tak stał się pewnego rodzaju modelem i przykładem dla ludzi.

No więc, okej. Inna rzecz, którą zrobił, co było bardzo ważne i o czym wspomnimy nieco później, to zwołanie Światowej Rady Kościelnej. Zwołał Światową Radę Kościelną i pozwolił mi po prostu zobaczyć.

Nie odłożyłem tego. Okej. Sobór Kościoła Światowego nazywał się Soborem Watykańskim II.

Więc on nazywa Światową Radę Kościoła. Przepraszam. To był Pierwszy Sobór Watykański, ale to nie był Drugi Sobór Watykański.

Pierwszy Sobór Watykański trwał od 1869 do 1870 roku. Tak więc, Sobór Watykański. Tak on nazywa ten Sobór Watykański.

To światowi przywódcy kościoła zjednoczyli się. I dlaczego musiał zwołać ten sobór? Musieliśmy zwołać ten sobór, aby się zebrać, aby naprawdę uformować i ukształtować kościół w opozycji do szerszego świata, który próbował zniszczyć kościół. Dlatego nazywa sobór Pierwszym Soborem Watykańskim.

A Sobór Watykański I jest dość ważny. Widzieliśmy kilka soborów. Pamiętajcie Sobór Trydencki, Sobór Postreformacyjny.

Pamiętasz to? Rozmawialiśmy o tym. Widzieliśmy więc, jak ważne są te sobory ekumeniczne dla Kościoła katolickiego. Zwołuje sobór, a my wspomnimy o kilku rzeczach na temat tego soboru.

Okej. Jeszcze jedno. Teraz to jest ultramontanizm.

Ustanowiło to Kościół Rzymskokatolicki wbrew wszelkim naciskom i wrogom kościoła. Ale inną rzeczą, którą uczynił, było ustanowienie innej doktryny, o której będziemy mówić później. I nazywała się ona nieomylnością papieża, 1870.

Została ustanowiona przez Piusa IX. Została ostatecznie potwierdzona na Soborze Watykańskim, ale nieomyślność papieża. Ponieważ będziemy mówić o nieomyślności papieża, nie będziemy jej tutaj definiować.

Nie trzeba dodawać, że była to bardzo ważna doktryna, ponieważ dawała papieżowi dużą władzę. Można to wywnioskować po języku, nieomyślność papieża. Więc tak to wygląda.

Okej. Inną rzeczą, którą zrobił, aby spróbować ustanowić ten ultramontanizm, było rzeczywiste wzmocnienie więzi Kościoła rzymskokatolickiego z innymi państwami i innymi miejscami. W porządku.

Na przykład, jest papieżem, który przywrócił hierarchię Kościoła rzymskokatolickiego w Anglii. Pamiętacie, jak mówiliśmy o Ruchu Oksfordzkim, że w Anglii doszło do pewnego rodzaju przywrócenia hierarchii. Cóż, tak się złożyło, że był papieżem, który był papieżem, kiedy to się wydarzyło.

Więc czuje, że może teraz wyjść z pozycji siły, ponieważ czuje, że wzmocnił kościół. Podtrzymał kościół. Sprawił, że kościół jest tym, czym miał być.

Więc czuje, że jest teraz w dobrej pozycji, aby przemawiać do stanów takich jak Anglia i inne stany i ustanowić tam hierarchię. Okej. To jest Pius IX.

Zastania światu zastony. W pewnym sensie odwraca się plecami do okna z zasłoniętymi zasłonami i patrzy tylko na kościół, próbując nadać mu kształt za pomocą ruchu zwanego ultramontanizmem. Więc zanim przejdziemy do Leona XIII, czy macie jakieś pytania o Piusa IX? Naprawdę, naprawdę ważny papież.

Zobaczysz go jeszcze raz za życia. Więc, Piusie IX, czy masz jakieś pytania na jego temat? Naprawdę ważny facet. Okej.

Dobrze. Wróćmy do Leona XIII. Leon XIII jest po prawej, był papieżem w 1878 roku.

Zastąpił Piusa IX, papieża od 1878 do 1903 roku. No więc, okej. Co robi papież Leon XIII? Podchodzi do okna i otwiera zasłony.

On chce, aby kościół był istotny dla świata poza tym oknem. Więc chciał, aby kościół był istotny. Chciał, aby kościół miał znaczącą posługę dla świata, w którym żyje.

Był dokładnym przeciwieństwem Piusa IX. Nie można było mieć dwóch bardziej skrajnie przeciwstawnych osób w papieżstwie. I oczywiście fakt, że wybrali go na papieża, oznaczał, że przywódcom Kościoła nie podobał się sposób, w jaki Pius IX potraktował Kościół w kategoriach zasłaniania kurtyny, odwracania się plecami do świata i próbowania po prostu kształtowania Kościoła.

Oczywiście, gdyby im się to podobało, wybraliby kogoś innego na papieża. Ale chcieli czegoś innego i dostali coś innego w osobie Leona XIII, więc nie ma co do tego wątpliwości. Więc chce się pogodzić ze współczesnym światem.

więc brzmi, jak on godzi się ze współczesnym światem? Jak to robi? Wspomnę tylko o kilku rzeczach. Po pierwsze, chce, aby duchowni, duchowni, księża i duchowni ewangelii byli istotni dla miejsca, w którym się znajdują. Chce przewyciężyć antyklerykalizm, który miał miejsce za Piusa IX.

Więc chce, aby duchowni, chce, aby ministrowie, chce, aby księża byli w stanie nawiązać kontakt ze światem, w którym się znajdują. Teraz, tak naprawdę, nie wiem, co sam papież Leon XIII myślał o nieomyślności papieża. Ale nie ma wątpliwości, że nieomyślność doktryny papieża pozbawiła praw protestantów i pozbawiła praw prawosławnych, a także pozbawiła praw niektórych bardzo ważnych przywódców katolickich.

I Leon XIII zdawał sobie z tego sprawę, że ta doktryna bardziej zaszkodziła Kościołowi niż mu pomogła. I dlatego musiał spróbować przewyciężyć ten antyklerykalizm, który już rósł, ale potem została ogłoszona doktryna nieomyślności papieża i jeszcze bardziej się rozrósł. Więc ludzie w ogóle nie mogli tego zrozumieć.

I tak papież Leon XIII chce przewyciężyć ten antyklerykalizm, który się dzieje i poprowadzić Kościół w lepszą i bardziej istotną stronę. Drugą rzeczą, w której papież Leon XIII był dobry, było poprawianie stosunków dyplomatycznych. Teraz Pius IX zrobił trochę w tej kwestii, ale był w stanie poprawić stosunki dyplomatyczne.

Potrafił budować na tym, co zrobił Pius IX. A teraz długa historia skrócona o Leona XIII. Leon XIII naprawdę czuł, że będzie w stanie odzyskać część ziemi, którą Kościół posiadał w poprzednich dniach.

Więc Leon XIII myślał, że może terytorium papieskie może być o wiele większe, niż jest, ale był tym bardzo, bardzo rozczarowany. I tak jedynym państwem papieskim, jakie mu zostało, był Watykan. To wszystko, co mu zostało.

To wszystko, co miał, to Watykan. Więc kiedy myślisz o państwach papieskich w średniowiecznym świecie i o tym, jak wiele Europy Zachodniej papieństwo w pewnym sensie posiadało w średniowiecznym świecie, teraz Leon XIII, w rzeczywistości, jedna książka nazwała go więzieniem Watykanu. Czy któryś z was był w Watykanie? Czy któryś z was był w Rzymie? Chcemy pojechać do Watykanu.

Wyberzmy się razem do Watykanu i zobaczmy Watykan. Cóż, Watykan jest dość mały. Powinienem to sprawdzić.

Ktoś może to sprawdzić, kiedy będę wygłaszał wykład, ale myślę, że to około 100 akrów. Jest dość mały, ale to niepodległe państwo. Czy wiedziałeś o tym? Wiedziałeś, że Watykan jest niepodległym państwem, niepodległym państwem.

Tak się składa, że znajduje się w mieście Rzym, ale gdy przekroczysz granicę z Watykanem, jesteś w innym stanie. Jesteś w Watykanie. A ile? 109 akrów.

109 akrów. To wszystko, co masz. Siedzimy na kilkuset akrach, ale kampus centralny ma może 100 akrów.

Więc jest mniej więcej tak duży jak Gordon College, ale jest stanem. Ma własną policję. Ma własną pocztę.

Gubernatorem państwa jest oczywiście papież. Leon XIII był więc trochę rozczarowany, ale z tym, co zrozumiał, z tego państwa będę mógł rozmawiać z innymi państwami narodowymi. Z Watykanu będę mógł rozmawiać z Ameryką, Anglią, Francją i tak dalej.

Czy wysyłamy dyplomatę? Czy mamy dyplomatę, który jedzie do Watykanu? Ktoś wie? Czy my czy nie? Czy mamy dyplomatę? Czy wymieniamy dyplomatów z Watykanem? Odpowiedź brzmi: tak. A jednym z dyplomatów, których możesz znać, jest były burmistrz Bostonu, burmistrz Flynn. Został, po tym jak został burmistrzem, został dyplomatą, ambasadorem w Watykanie.

Więc tak, mamy ambasadora w Watykanie, a oni mają też ambasadora w Waszyngtonie. Więc wymieniamy ambasadorów. Ale tak, wiedziałem, dowiemy się; mam przeczucie za chwilę, bo ktoś jest na stronie Watykanu, ale obstawiam, że jest ich 4000, 3000, 4000, 5000 lub coś koło tego.

Do Watykanu codziennie przybywa ogromna liczba odwiedzających. 790. Okej.

Jestem zaskoczony. Myślałem, że jest większy. 798.

To nie jest wiele osób. To połowa populacji studentów Gordon College. 798.

No cóż, myślałem, że parę, 3000 albo 4000. Okej. No i masz.

A kto strzeże Watykanu? Powiedz mi. To nie ma nic wspólnego z niczym. Ale tak czy inaczej, kto strzeże Watykanu? Gwardia szwajcarska strzeże Watykanu.

Oni strzegą Watykanu w mundurach, które kto stworzył? Te mundury są dziwne. Wiem, że będziesz szukać mundurów, ale te mundury są dziwnie wyglądające, prawda? A kto zaprojektował te mundury gwardii szwajcarskiej? Michał Anioł. Michał Anioł zaprojektował te mundury.

Więc tak, to fascynujące. Nigdy nie byłem w Watykanie, ale byłem w tej okolicy, byłem w kościele św. Piotra i tak dalej. Tak czy inaczej, Leon XIII godzi się z faktem, że papieństwo nigdy nie będzie już w jego krajach, jak to było kiedyś.

To będzie posiadać, my posiadamy Watykan. To jest to, co posiadamy. To jest nasze państwo.

Więc stamtąd próbował jak najlepiej to wykorzystać. I stamtąd próbował mieć wszystkie te stosunki dyplomatyczne i tak dalej. Więc, okej.

Inna rzecz o Leonie XIII, a mianowicie jego, wspomnę o jego innych zasługach. A na koniec chciałbym wspomnieć o jego największym wkładzie. Więc inne rzeczy, które zrobił, rzeczy, o których wspomnieliśmy, są dość ważnymi rzeczami, ale oto kilka innych rzeczy, które zrobił, do których chciał dotrzeć w pewnym sensie.

Inną rzeczą, którą zrobił, było zachęcenie rzymskich katolików do studiowania Biblii. Zachęcał rzymskich katolików do studiowania Biblii, aby Biblia i pisma nie były tylko w rękach papieństwa i księży, ale także w rękach ludu. I chciał, aby Biblia była w rękach ludu, i chciał interpretacji Biblii i tak dalej.

Więc w pewnym sensie otworzył Biblię rzymskim katolikom. To trochę jak otwarcie zasłony w oknie. Inną rzeczą, którą zrobił, było otwarcie archiwów watykańskich.

Archiwa watykańskie zostały zamknięte. On udostępnia archiwa watykańskie opinii publicznej, aby ludzie mogli wejść do archiwów watykańskich i zbadać historię Kościoła rzymskokatolickiego. Teraz nie, nie spodziewam się, nigdy nie byłem w archiwach watykańskich, ale nie spodziewam się, że wszystko jest otwarte dla publiczności.

I myślę, że trzeba być, wiesz, uczonym, dość wysoko rekomendowanym, żeby pójść do archiwów watykańskich, ale mimo to otworzył archiwa watykańskie. Więc, okej. Inną rzeczą, którą zrobił, było skontaktowanie się z kościołem anglikańskim.

On faktycznie napisał list papieski do kościoła anglikańskiego zwany *Ad Anglos to the Anglicans*. Więc znowu, papież Pius IX, jeśli chodzi o kościół anglikański, co zrobił? Zamknął zasłony w oknie i odwrócił się plecami do kościoła anglikańskiego. Co zrobił papież Leon XIII? Otworzył, otworzył zasłony, spojrzał w stronę kościoła anglikańskiego i próbował zobaczyć, gdzie, co mieli wspólnego z najbliższym, anglikanizmem, byłby ich najbliższym rodzajem doktrynalnej teologii, wiesz, grupy.

Więc, zwłaszcza odkąd anglikanie stali się rzymskimi katolikami. Dobrze. Teraz, krótko mówiąc, Leon XIII, tak naprawdę, myślę, że w głębi serca chciał księży anglikańskich.

Chciał wyświęcać księży anglikańskich, którzy teraz, wielu księży anglikańskich zostało księżmi rzymskokatolickimi, ale on, w swoim sercu, prawdopodobnie chciał, aby księża anglikańscy zostali księżmi rzymskokatolickimi, którzy byli żonaci, ale to nie miało się wydarzyć. Nie za jego czasów. Stało się to w połowie XX wieku, ale nie za jego czasów.

Ale w każdym razie, on naprawdę wyciąga rękę do kościoła anglikańskiego i chce, aby kościół anglikański stał się częścią kościoła rzymskokatolickiego. Tak więc list do anglikanów, Ad Anglos, jest ważnym listem Leona XIII, który pokazuje jego rodzaj wyciągania ręki. W porządku.

Teraz zostawiłem jego najważniejszy wkład na koniec. Porozmawiajmy więc o najważniejszej rzeczy, którą zrobił jako papież. Zasłaniając kurtynę, Pius IX zignorował destrukcyjne aspekty industrializacji Zachodu.

Zignorował ubóstwo ludzi, straszne warunki pracy ludzi, warunki pracy ludzi i dzieci wrzucane do systemu fabrycznego i tak dalej: długie godziny, niskie wynagrodzenie i wszystko. Pius IX, mieszkając w swoim Watykanie z zamkniętymi zasłonami, w zasadzie zignorował problemy industrializacji.

Wielkim wkładem Leona XIII było odsłonięcie kurtyny i nieignorowanie problemów przemysłowego Zachodu, jak również problemów, które stworzyła industrializacja. I tak Leon XIII powiedział: Chcę, aby Kościół Rzymskokatolicki służył biednym, służył klasie robotniczej i łagodził niektóre cierpienia ludzi w tych wielkich, wielkich miastach. Chcę, aby Kościół Rzymskokatolicki miał z tym coś wspólnego.

Tylko krótka historia, która nie ma nic wspólnego z tym, ale to w porządku, rozumiemy. Wszyscy byliście w Nowym Jorku, prawda? Czy jest tu ktoś, kto nie był w Nowym Jorku? Nie w Nowym Jorku, okej. Powinniśmy wybrać się w podróż do Nowego Jorku.

Więc wszyscy byliście w Nowym Jorku. Cóż, następnym razem, gdy pojedziecie do Nowego Jorku, jest muzeum, które musicie zobaczyć. Więc to nie ma z tym nic wspólnego, ale tak czy inaczej, jest muzeum, które musicie zobaczyć, a jest to Lower East Side Tenement Museum.

Widziałeś to? Byłeś tam? Czyż nie jest wspaniale? Są, i wracamy tam ponownie. To jest Lower East Side Tenement Museum. Nie zapomnij zobaczyć tego, kiedy będziesz w Nowym Jorku, ponieważ Lower East Side w Nowym Jorku było w XIX i na początku XX wieku, może do lat 30. XX wieku, najgęściej zaludnionym miejscem na ziemi.

Ludzie byli stłoczeni na Lower East Side milionami, pracując w tych okropnych, okropnych warunkach w fabrykach. Dzieci pracowały w fabrykach, ludzie pracowali w

swoich domach, a Lower East Side Tenement Museum odtworzyło życie rodzinne, jakie naprawdę istniało na Lower East Side w Nowym Jorku na przełomie wieków dzięki industrializacji. I wchodzisz do tego; możesz wybierać. Jest wiele różnych wycieczek, które ci oferują, ponieważ przejęli niektóre z tych kamienic i zachowali je w zasadzie takie, jakie były.

Moja żona i ja wybraliśmy się na jedną wycieczkę; zajęłoby nam dużo czasu, aby zwiedzić wszystkie wycieczki, ale moja żona i ja wybraliśmy się na jedną wycieczkę do rodziny żydowskiej, która pracowała. Byli na czwartym piętrze. Były tam trzy bardzo małe pokoje.

Była to rodzina składająca się z czterech lub pięciu osób. Ponadto w ciągu dnia pracownicy musieli przychodzić do kamienicy, aby pracować w niej, aby pomóc w szyciu ubrań i wszystkiego innego. Toalety są na dole w piwnicy, w piwnicy jest bieżąca woda, latem nie ma klimatyzacji, a zimą jest mało ciepła.

To jest po prostu brutalne, jak ludzie żyli i pracowali w XIX wieku i na przełomie wieków. Chodzi mi o to, żeby po prostu mieć wizję, więc idź do Lower East Side Tenement Museum i zobacz to. Więc dzięki, Ruth, za dopingowanie mnie, bo to świetne.

To jest świetne. I będziesz wracać tam raz po raz, gdy to zobaczysz. I nie uwierzysz, że ludzie mogą tak żyć.

To było po prostu okropne. Ale tak czy inaczej, niektóre rodziny to akceptowały, inne nie, oczywiście, ale przestępstwa i występki. Ale to jest rodzaj posługi, którą Leon XIII chciał mieć.

Chciał, aby kościół nie ignorował tych ludzi. Chciał otworzyć okna i otworzyć je na przemysłowy Zachód i powiedzieć: musimy to naprawić. Więc, krótko mówiąc, jedno z najśłynniejszych pism XIX wieku jest autorstwa Leona XIII i nazywa się Rerum Novarum.

To była jego najśłynniejsza encyklika, Nowe rzeczy, Nowy porządek i Rerum Novarum. Więc kiedy studiujesz XIX wiek, pamiętaj, że był papieżem do 1903 roku. Nadal byliśmy w XIX wieku, ale kiedy studiujesz XIX wiek, będziesz czytał Rerum Novarum, ponieważ jest to tak ważny dokument.

Okej, teraz są pewne aspekty Rerum Novarum, o których chcemy porozmawiać. Więc to, co będziemy musieli zrobić, to porozmawiać o nich, kiedy wrócimy w następną środę. Więc w piątek i poniedziałek najpierw mam Los Angeles, a potem Nowy Jork.

Więc, to będzie pracowity czas, ale będę myślał o was i o tym, co robicie w tej godzinie, kiedy mnie nie będzie.

To jest dr Roger Green na kursie historii kościoła, Reformacja do czasów obecnych.
To jest sesja 18, katolicyzm XIX wieku.